

EL BORINOT

Any II - Núm. 16

13 març 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corrisp.^a a

l'Administració:

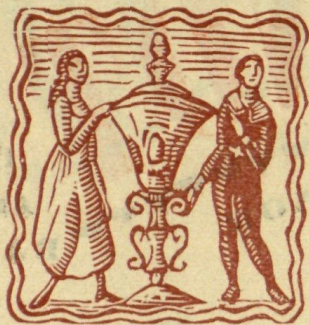
Angels, 22 i 24

BARCELONA

- Jo n'he fet patir moltes, de dones.
—Més que jo? Quines pretensions!
—Sí, home, sóc dentista.
—Doncs jo, sabater!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telèf. 813-S. P.

**CHEZ
NELLY**

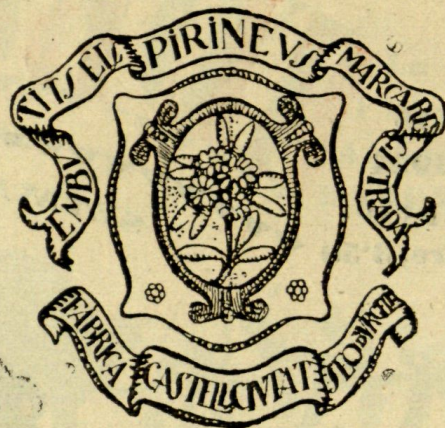
ue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª
BARCELONA (G).

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
“ELS PIRINEUS”

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

Establiments **MARAGALL**
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

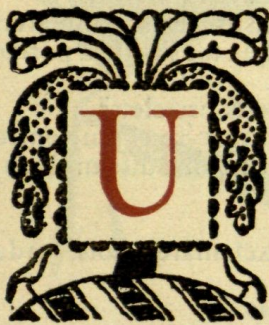
Ep: Atenció!

El número de dijous vinent—20 de març—serà dedicat a

El vot femení **UAB**
i a la baixa de les subsistències
Biblioteca de Comunicació i Història General

A T A L L D E C O N T E

UNA vegada era una vellota lletja, la qual estava molt engelosida de les gràcies d'una noia formosa, jove.

La vella, per fer la pols a la jove, es passava el temps agençant-se amb totes les manyes del «arte de ser bonita», i es feia la interessant duent un lloro, amb el qual s'entenia i parlava. La jove feinejava en el bon parament del seu casal airejat; al matí taral·lejava amb l'alosa del bosquet, cap al tard sortia a donar un tomb per la seva horta, feia sonar la flauta. No cal que us digui quina de les dues guanyava, quina se'n duia l'amor.

La vella no volia donar-se per vençuda, ella tan orgullosa, i que es mirava la jove com a inferior! La vella s'ideà una estratagema per aterrar la seva rival. Agafà l'amistansat més brètol que tenia, i li digué:—«Vés a trobar aquesta noia i planteja-li un negoci d'amor; fes-li l'ullet, aparentment ama-la, però de mica en mica me la deixes feta malbé: és una noia que m'irrita».

El brètol, amb posat de bonifaci, de complexió gruixuda, es presentà a la donzella, li féu gran jurament d'amor, entonà un himne a la seva bellesa, en féu aquell gran elogi que un hom es pensa de fer quan diu que no sabia que es tractés d'una tal perfecció i bellesa, i que raó tenien aquells qui, de l'estranger i tot, li havien dedicat poemes i lloances.

A seguit el brètol, bon punt es tingué la noia per conquerida, es posà a jugar el paper, vilment i astuta, fent-se el gelós.

Cert dia crida la noia, li diu:—«Mira: com saps, estic follament enamorat de tu; per això mateix comprendràs que estic gelós. La gelosia em crema, quan penso que d'altres homes, en veure les teves gràcies, puguin amar-te. Saps què? He decidit de fer-te llevar la cabellera, que és temptadora». La noia hi accedí.

Cert altre dia, li proposa, li diu:—«Encara no em deixa, la gelosia. Tens unes dents tan blanques, la teva boca i la teva rialla són tan joioses, que he decidit de fer-te treure, per un dentista, amb totes les de la llei, la dentadura, a canvi d'una altra d'or, això sí, estimada!» La noia tornà a accedir.

Cert altre dia, encara, l'home bo li proposa, li diu:—«Què vols, noia: la gelosia no em deixa aclucar els ulls. He decidit que no facis la sortida de cap al tard amb la flauta. Ja sé que la flauta és una cosa camperola i rústega, que no fa pels senyors. Però de vegades hi ha homes que els atrau la rustiguesa, precisament, saps? Estiga't, doncs, a la sala de casa, que fa prou de goig, i si dins de casa vols tocar la flauta, pots fer-ho. De tota manera, a fi que et diverteixis millor, i amb més elegància, t'he comprat un lloro. Dedicat al lloro». La noia tornà a accedir.

Aleshores el bonifaci es sentí satisfet. La noia havia esdevingut totalment lletja: sense cabells, sense dents (perquè heu de saber que la dentura d'or, que li va prometre, no vingué), sense cant ni veu, i amb un lloro papissot. Quan la tingué així, li fa amb tot el cinisme:—«Veuràs, noia: tractes són tractes: jo et volia formosa, i tu, sense més ni més, t'has tornat tan lletja, per deixadesa, que no puc suportar-te».

Incontinent, anà a trobar la vella per dir-li:—«He complert la teva comanda». Vina a veure la noia. La lletja corregué a veure la seva rival. Entrà, amb el brètol, a la casa, pujaren a la sala, veieren en un recó el cos com d'una noia morta, amb el lloro damunt... Oh! què és això!

Al cap d'una estona sentien, pujant del fons de l'horta, la rialla de la noia jove. Els havia fet una jugada mestra. La noia que s'havia ajupit a la comèdia no era ella, se li assemblava tan sols. Veient, la noia jove, l'estratagema de la vella, es retirà cautament. I contemplava com l'altra noia, amb la fam de l'or i del benestar, anava esdevenint una carcassa, fins que es moria.

I sota un taronger, la noia jove i fresca, donzella galana, feia cantar dolçament la flauta sonora.

Els pastelets del Sr. Ignasi

EL Sr. Ignasi era un home així: petit, rodó, vermell, pelut, xerraire, trapacer, conservador, egoista—com tu i com jo, lector.—En fi, no tenia res menyspreable. Havia començat el seu negoci amb unes quantes llaunes de sardines ventureres, unes quantes llonganisses tísiques, i uns sacs de llegums de segona mà. Després la cosa havia anat bé i les llonganisses eren revingudes, les sardines semblaven saltar, i les mongetes hauríeu dit que anaven a petar d'un moment a l'altre, de tan lluentes.

D'ençà que el senyor Ignasi havia prosperat que, nosaltres, tres o quatre amics (més amics de la gresca i del menjar bé que de la silueta panxuda del tender) anàvem assíduament a la seva botiga. Entràvem sota les estalactites que formaven els fuets de Vich i les botifarres catalanes, passàvem entre les esculturals cuixes de porc, convertides prosaicament en pernills mengívols, i sèiem al costat d'una piràmide formada per llaunes de tomàquets en conserva.

La nostra tertúlia era constant, i formada sempre pels mateixos. El senyor Ignasi ens tenia una estimació considerable, i, de vegades, parlant parlant, se'ns havia enternit, i ens havia fet confidències a propòsit del seu negoci i de la seva

vida particular. Nosaltres li ho agraïem, i corresponíem al seu afecte, cruspint-nos, una a una, les saboroses croquetes que ell confeccionava, o alguna de les lllaminadures que s'empescava la seva malícia culinària.

Fins aquell dia—un dia qualsevol—ens ho havia fet menjar tot. Tot ho trobàvem excel·lent, havíem convingut que era el Napoleó dels fiambres. Ho feia bo i enraonat. Però un dia, ah, no, un dia ens va deixar astorats, clavats d'admiració a les cadires greixoses de la seva botiga.

«Us vull donar a tastar uns pastelets que acabo de fer, que us en llepareu els dits. Són uns pastelets de colomí, deliciosos».

A tots se'ns feia aigua la boca. Tumultuosament vàrem demanar els pastelets. Ell ens els dugué corrents, molt ben guarnits, entre unes verdes fulletes d'escarola, i les taques vermellones d'uns quants raves... una obra mestra.

Els tastàrem. Eren exquisits. Ens semblaren exquisits. Un dels nostres, que tot s'ho feia portar a casa, va demanar.

«I a quant els venen, aquests pastelets?»

El senyor Ignasi va amanyagar-se el seu ventre voluminos, amb una satisfacció mal dissimulada:

«A ral cada un».

Tots el miràrem esverats.

«A ral? A ral! A ral!!!!» exclamàrem tots, cada vegada més fort.

Ell ens mirà un xic astorat.

«A ral; sí, senyors, a ral».

«I diu que són de colomí? Vaja, home!...»

Molt seriosament ell ens respongué:

«Sí, senyors, de colomí, de colomí»...

Jo vaig dir-li; molt convincent:

«Però hi heu de posar alguna altra cosa; perquè, a aquest preu, no us sortirien els comptes».

Ell respongué: «Oh, és clar, alguna cosa sí, és clar, és clar».

«I què hi poseu?» Preguntàrem nosaltres.

«Doncs, mireu... hi poso cavall».

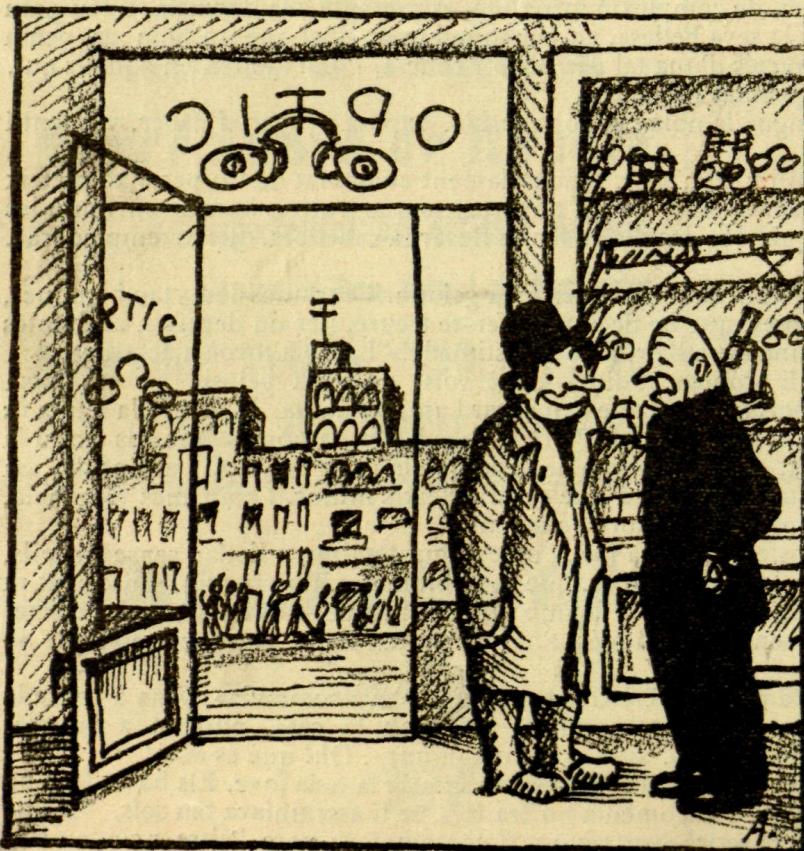
En veure les cares que vàrem posar, ell afegí: «Ah, no, no, no. No us esvereu. Hi poso cavall, però a parts iguals».

Tots respiràrem una mica:

«Ah! a parts iguals»!!...

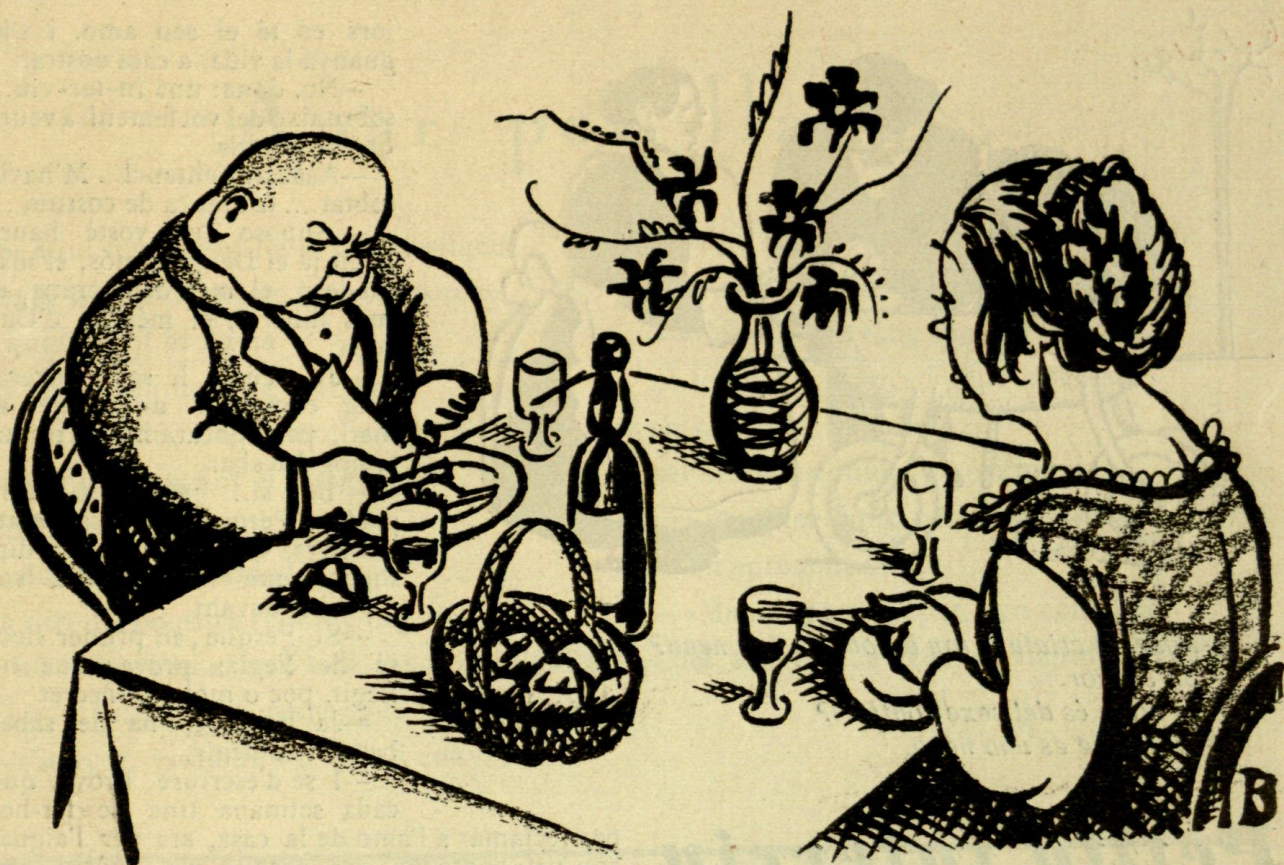
«Sí — respongué ell, — a parts iguals: un colomí... un cavall... un colomí... un cavall»...

RAFFLES.

—Déu el guard: voldria unes ulleres especials.
—Especials, per què?
—Per als ulls de poll.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT» HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

LA SENYORA.—No és cosa ben dura que aquest tendre anyell hagi estat sacrificat per la nostra gola?

EL CONVIDAT.—Si, senyora, és molt dur!

GERMINANT

PONCELLES PRIMERENQUES

LES poncelles primerenques surten ara, amb una mica de por, amb una mica de tremolament. Al jardí i a l'horta les poncelles anuncien l'arribada de la primavera.

Un hom se les contempla i pensa; tanmateix sou atrevides de sortir en aquest temps. ¿Que no sabeu que el papu corre, i que corre el lladre, i el galifardeu, que us poden fer molt de mal?

Les poncelles primerenques sembla que responguin: Sortim obeint a una llei serena de la naturalesa; si algú vol matar-nos, a nosaltres, serà tot ben inútil, si de primer no mata la naturalesa. I que ho provi de matar-la; a veure si pot!

Aquest llenguatge de flors, ¡què savi, i què veritat, que és!

Una vegada un boig s'entossudí a edificar una barraca de fang a la vora d'un riu. Cada cop que el riu creixia, per mica que fos, desfeia la barraca.

El boig furient increpava el riu, l'amenaçava, li pegava amb una canya, fins s'hi feia a cops de puny, tot dictant-li ordres perquè, en comptes de passar per allí, passés per un altre lloc, i que en comptes d'anar corrent avall, anés corrent amunt, i es tornés a ficar, font endins, cap a la terra.

Feia riure a tothom, el pobre boig.

Se'n tornava, rabiós, a la seva cova, que era un forat de roca. Tot passant, volia fer pagar les culpes a les poncelles que sortien al marge, les patejava, les insultava.

A l'endemà en trobava més.

EL TEU GERMÀ

- Aquesta criatura tan bufona és una nena?
 —Sí, senyor.
 —I l'altra és del sexe contrari?
 —Sí, també és una nena.

Petita interviu

amb una mestressa de sa casa, arran de la publicació del Decret de reforma d'administració local, prenent peu d'allò que fa referència a la facultat d'emetre vot, les dones, en les eleccions per a regidors, les quals tindran lloc, probablement, a darreries de maig, o primers de juny, de l'any 2944 de la invenció de la tomba de Tut-Ank-Amen.

A veure, a veure! Llegim el Decret. Molt bé! El vot a les dones. Magnífic! La galania abans i després de tot.

Això, pensem, haurà produït un efecte de primera a les simpàtiques dones, mestresses de la casa, les que tenen «casa oberta», naturalment (com, per exemple, cases de dispeses, cases de confecció i de tall, cases de barrets, etc., aquestes, preferides).

Anem a trobar una bona senyora, cap de família. Ens obria la porta. Li diem el nostre objecte. Li demanem una interviu.

La bona dona es mostra bon xic astorada. (Ho comprenem: la novetat de la cosa). I ens fa:—Jo, jo...?

—Sí, senyora; encara que sigui petita.

—Però com puc donar-li, ni petita ni grossa, si no en tinc cap, de perduu (els nostres amables llegidors ens perdonaran la *muñosecada*: que pit-

jors en té el seu amo, i s'hi guanya la vida, a casa nostra!)

—No, dona: una in-ter-viu... sobre això del vot femení: a veure què li sembla.

—Aaaaara l'entenc!... M'havia sobtat... la manca de costum...

—Suposo que vostè haurà llegit ja el Decret famós, el més modern, el més democràtic, el més lliberal, el més bo d'Europa.

—Ja veurà, li seré sincera: vaig començar diumenge al matí, però encara no he tingut temps d'acabar.

—Bé, sí... nosaltres, tampoc!... Però s'ha assabentat, almenys, que vostè... és a dir, suposo que vostè tindrà vot d'avui endavant.

—Sí. Perquè, en primer lloc, sé de llegir; prova, que he llegit, poc o molt, el Decret.

—Ja ho crec, ha de saber bastant de llegir.

—I sé d'escriure. Prova, que cada setmana tinc de fer-ho, per reclamar a l'amo de la casa, ara per l'aigua, ara pel contador, ara perquè els dipòsits són bruts, ara perquè la portera...

—Tant escriu?

—Com que no em respon.

—Tonta — i perdoni! — Escrigui a l'Ajuntament, que l'atendrà a l'acte.

—Aquí vaig. Això és el què penso de fer. Perquè, vaja, que diguin el què vulguin, ara dóna gust l'Ajuntament; i que sort en tenim.

—Una meravella!

—Doncs, com li deia, sé de llegir, sé d'escriure; de més, sóc cap de casa, per desgràcia: sóc vídua...

—Però té casa oberta...

—I tan oberta!

—A què?

—Comprengui; sóc vídua, amb set fills, tinc casa oberta... a la gana; figuri's, el dia menys pensat, amb els vents que corren...

—Amb els vents que corren, tanmateix, senyora, bé està prou de bon humor! I digui: vídua, amb set fills; i paga impost de lloguer?

—No me'n passo pas. Aquí rail som de raça de «pagano», avui per avui.

—Digui millor «pagana», vostè, com a dona que és.

—De cap manera! no sóc pagana, ni mora; sóc cristiana i ben cristiana. Ho sent? I sempre cristiana!... Tant si es vol com si no es vol.

No volguérem seguir la interviu. La bona dona ens havia commogut, oïnt-la a parlar amb aquest braó. Sols li diguérem:

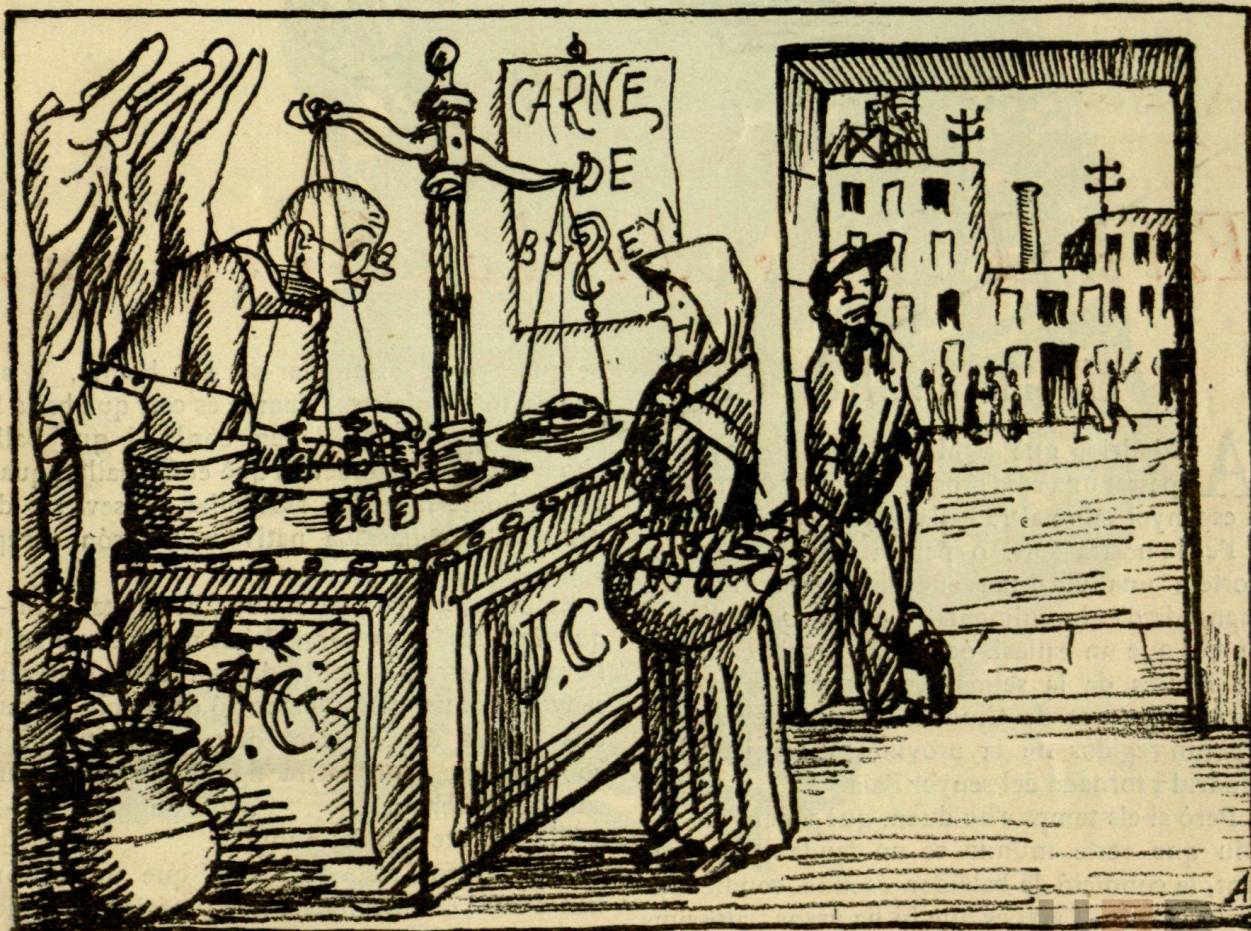
—Permeti'm, senyora: encaixem-la. Dones com vostè presentarem, quan serà hora.

Anar per llana....

«Si aquí fora no hi ha el què desitgeu,
feu la mercè d'entrar, i ho demaneu».
Aquest rètol hi havia
en un establiment de merceria;
i en Pere Viu, llegint-ho, volgué fer
una gràcia, pagant el botiguer.
Entrà tot eixerit
i, dirigint-se a l'amo,
va dir-li:—«vostre rètol he llegit,
i, no havent-hi el què vull, us ho reclamo».
El bon betes-i-fils li respongué:
—«Senyor, vostè dirà el que li convé».

Llavors En Pere Viu,
amb rialleta irònica, li diu:
—«Com que ja estic cansat
de veure savis, rics i gent sencera,
en sa botiga he entrat
per trobâ un idiota de primera».
I el botiguer, amb calma, de seguida,
a son aprenent crida:
—«Manel, porta paper i un cordillet;
i del, senyor que veus, fes-ne un paquet!»

RAU-RAU.

—Aquestes ulleres que duu, són d'augment?
—O, i és clar, dona!
—Doncs faci el favor de treure-se-les, per despatxar-me.

Els Tipus de la Setmana

L'home que balla

A Madrid, què a Madrid, a Espanya ha passat una cosa grossa: el triomf d'un ballarí espanyol sobre altre ballarí americà.

Per la nostra sort, o per la nostra desgràcia, portem una vida tan ensopida, una vida tan mancada d'esdeveniments, que tot un ballarí, i només que un ballarí, ocupa la primera categoria de figures de la setmana, junt amb la primera *corrida de toros* de Ciudad Rodrigo, el suïcidi d'algun regidor de la província X, i l'anada a Madrid i tornada del senyor Sala.

Però si els temps s'ho duen, què voleu fer-hi? Diu que «este mundo es un fandango», i, per tant, la condició de ballador és una condició de molt de món. I així és que hi ha grans, altíssims personatges que són famosos pel seu ballar castís i *chulón*. Olè!

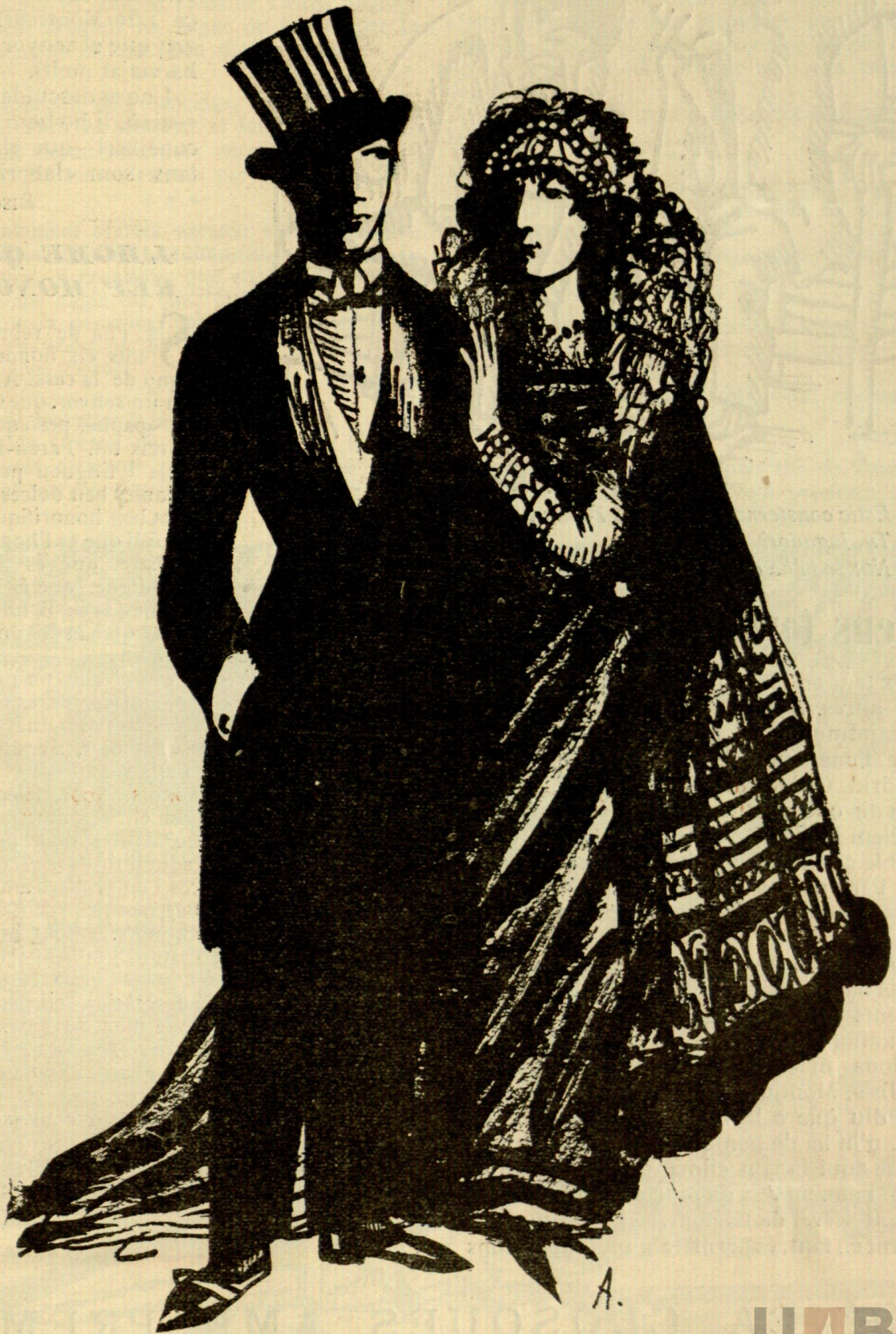
El ballarí o ballador és una cosa excelsa. Les mones, els óssos, i d'altres bèsties ballen per això,

perquè volen assemblar-se als homes, i als homes més enlairats. També és cert que balla la baldufa, perquè li donen corda, i que balla l'home al so del pandero a què el fan ballar, quan aquest home necessita assadollar la seva set de vanitat i de pallassada nativa. Però són excepcions.

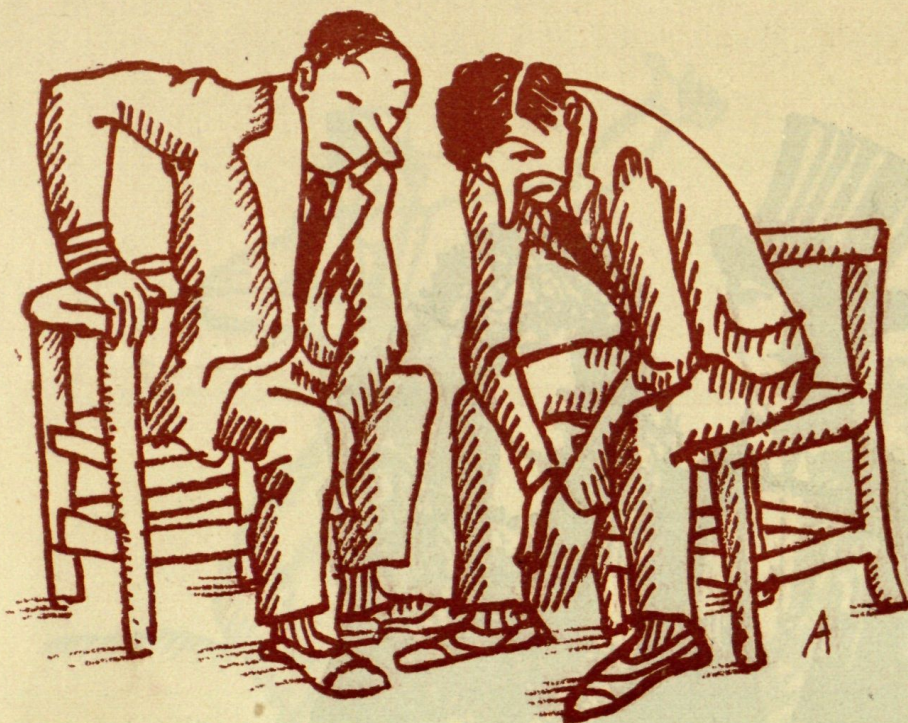
El ballador que balla dues, deu, setze, vint-i-quatre hores, sense parar, bé es mereix que us li lleveu el barret, i que li digueu excel·lentíssim senyor, i que ocupi l'atenció del poble durant uns quants dies, encara que, per virtut de la concurrència d'una altra figura tan sorprenent com la del senyor , sols pugui ocupar-la a mitges, l'atenció del públic.

I, finalment, resta demostrat que no sempre han d'ésser els estrangers, i en especial els americans, els qui guanyin els títols preeminents de glòria mundial, en les avançades de la cultura, del progrés i de la civilització.

TANTSEVAL.

—No m'agrada el teatre català, no hi surt cap conde; i, si n'hi surt algun, fa un paper ridícul.

—Etic consternat; he perdut 700 mil pessetes i una hisenda.

—Tu, jugador?

—No; se m'ha desfet el casament.

Ja ens tornen a descobrir

DE tant en tant ens descobreixen, a nosaltres. Abans d'ahir eren l'Unamuno i En Grandmontagne, ahir En Salaverria i el Noi de Tona, avui el senyor Insua; sempre de Madrid. Què s'han cregut, vostès?

Es a dir què ens hem pensat, tots plegats! Ens féiem la illusió que érem algú, que érem un poble civilitzat, que hom parlava de nosaltres. Però pobres de nosaltres si no arriben a descobrir-nos les llumaneres de Madrid!

El senyor Insua parla de les Rambles (diu que hi estan construint el metropolità); descriu els barris baixos bruts, tèrbols, pobres, malolents (diu que la gent hi menja cacauets i que tothom hi parla com ell); conta que a Barcelona hi ha el Tibidabo, Vallvidrera, Pedralbes, Montjuïc, Sant Gervasi, la Bonanova; diu que a la Bonanova hi ha moltes torres, n'hi ha de boniques, n'hi ha de lletges; diu que aquí fa bon clima, que hi ha teatres, i cines, i dancings, i que inclús tenim platges, i un bon servei de telèfons.

De tant en tant, es permet algunes expansions

lírico-gastro-intestinales-idíl·liques, dient-nos que passejant-se per Barcelona es recorda de Niça i de Montecarlo. (Es veu que el senyor Insua ha viajat molt).

I no es descuida de dir —això, li ho hem de reconèixer!— que els catalans som «laboriosos».

Bis-CUIT.

L'HOME QUE REP HONORS

SE l'ha de rebre amb tots els honors, diu l'amo de la casa. Ara vindrà un senyor, que sembla un «papu», però que s'ho mereix tot. Pareu-li bé la taula i tingueu per a ell paraules ben dolces, i sobretot ben honorífiques: digueu-li que és l'home més il·lustre, que és l'home més digne, que és l'home

més gran, que és l'home més savi: li ho podeu dir amb tota confiança, puix que la seva modèstia és tanta, que s'ho creurà tot.

El jaqué és allò que abans que tot prepara, l'home que va a rebre honors. Després, es pentina ben pentinat, estrena calces, es posa una camisa ben planxada, amb bessons d'or, s'endressa el bigoti, agafa la berlina, i allà va!

Per fi l'home rep les honors... posa telegrams que sembla que no els posa ell, i es mostra satisfetíssim. Que no ho veieu? Amb la seva bona cara tot ho ha endegat; com aquell tipus de comèdia que arregla desavinences i embrols d'amics, de famílies, d'amants, de matrimonis.

I quan torna de rebre honors, aquest home se sent més gran que el mateix Tut-Ank-Hamen. I mentre a la casa del costat s'està calant foc, i hi ha ensolciaments i desgràcies, ell passa per davant amb un somriure a flor de llavi, i amb aquell aire de dir: «Sóc l'únic. Ara va tot bé».

Arriba a casa, es treu el guant, el posa en una vitrina, com el cor de Voltaire, com els cabells de Barba-Roig, més exactament com la barra d'En Barra de Ferro.

Molt bé. Els seus mèrits són tants, que s'ho mereix tot. I per això està vist: se l'ha de rebre amb tots els honors.

TANTSEVAL.

TRENCA CLOSQUES AMB PREMIS

Solució a l'anterior:—En què el gram sempre torna a sortir; i els polítics vells no sortiran mai més (no va de broma).

Número 2

En què s'assembla l'Ajuntament a les senyorettes de telèfons?

La solució al número vinent.—Als qui ho endevinin els serà regalat un número d'EL BORINOT.

SETS I VUITS

Que tingui en compte l'amable i culte llegidor que aquest BORINOT ha hagut de passar per la prèvia censura militar. Bon dia!

* * *

La inspectora dels dancings, o cafès-concerts, de Nova York ha decretat el tancament de 653 d'aquestes desmoralitzadors centres.

També fan tancar centres per allà?

* * *

L'Ajuntament ofereix vacunar els gossos contra la ràbia, fent-ho gratuïtament.

En canvi, a nosaltres, que encara que moltes vegades ens hagin dit que "ladramos", som persones, i molt persones, gràcies a Déu, a nosaltres tot ens costa un ull de cara.

Pitjor que gossos!

* * *

Això és treballar i fer tasca positiva!

La Junta Central de Proveïments, de Madrid, ha imposat diferents penyores a alguns fabricants: les penyores oscilen entre 5 pessetes i 50.

* * *

El rei consort d'Holanda ha estat a Barcelona, ha visitat les obres del Palau Reial, les obres de la Futura Exposició, les obres de la Reforma, les obres del metropolità... Els reporters, amb afany provincià, li han preguntat què li havien semblat; com si el reial personatge baixés d'Arbeca... Però ell s'ha vingut amb una resposta deliciosa:

—El que més gràcia m'ha fet— digué— és la sala de rebre.

* * *

Diuen que a la província de Murcia s'han apujat els preus del pa, de les patates, de les mongetes, i d'altres subsistències.

No ens ho creiem: i ara, quines barbaritats de dir!

* * *

Diu un diari que la Societat Abadal i C.^a ha presentat una denúncia contra un conegut aristòcrata d'aquesta ciutat.

Aristòcrata "conegut"? Minyons: cordem-nos bé l'americana!

* * *

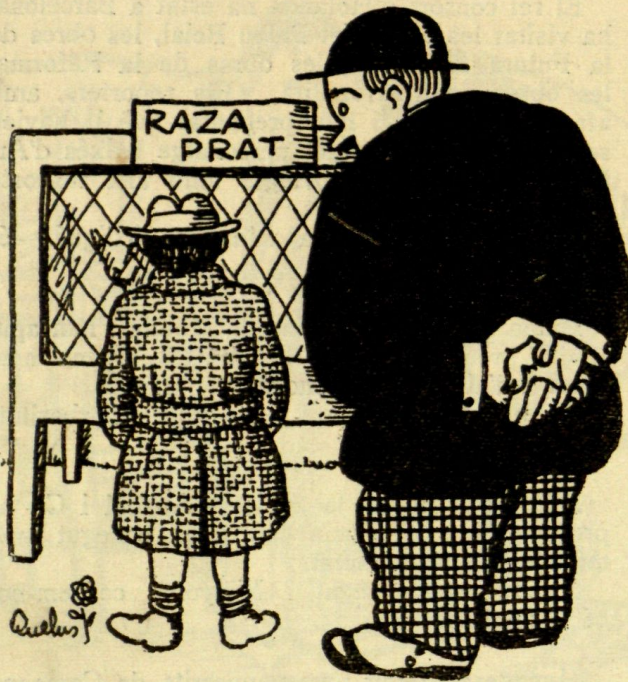
Han desaparegut uns manuscrits de Camoens, que havien pertangut al difunt president de la República Portuguesa, Teòfil Braga.

ELS CRIATS, QUAN ELS SENYORS SON FORA

—Oi que estic mona, amb cua?

—Com una mona.

A L'EXPOSICIÓ CANINA.

Quina bestiola més bonica! Que pertany a la família dels crustacis?

—No: A la del Marqués de Torremeva.

A Buenos Aires han desaparegut uns documents relatius a la independència argentina.

A Washington han desaparegut unes cèlebres pintures.

Ha desaparegut la bandera...

Diu que, el dia menys pensat, desapareixeran els "cuentos" de la Maria Salamiento.

Molt bé, molt bé. Aleshores cantarem... *Hay que ver*

* * *

Ara veieu els filipins, quins punts! Com que troben en Nordamèrica entrebancs per a la independència, sabeu què han fet? Han declarat el boicot a Nordamèrica, per gran que aquesta es cregui ésser.

Boicot, sí, senyors; boicot, boicot.

* * *

A Grècia han bandejat la monarquia.

A Turquia, també, acaba d'ésser bandejat el rei, o califa, junt amb seixanta set prínceps i princeses.

Es veu que hi ha un afany general de passar bugada.

Ara, ja és sabut que, com que les bugades porten tanta de feina, no totes poden passar-se un mateix dia.

* * *

A Casalilla (Andalusia) ha estat empresonat un tinent d'alcalde que es dedicava a comprar olives robades.

Posat a declaració, sembla que ha dit que el què pretenia era de fer abaixar el preu de l'oli.

Ja veieu si n'era, d'honrat (visquen els regidors honrats!)

—Nota: El què no hem pogut esbrinar és si es referia a rebaixar el preu de l'oli, o bé a fer baixar l'oli al rebost de casa seva.

* * *

El príncep del Japó, senyor Matsukata, que ja el donaven per mort, sembla que ha fet un tomb ràpid en la seva malaltia, i que es posarà bé tot seguit.

I com que el món és governat per la llei de la compensació, aneu a saber si a algú que es creu amb molta vida, li vindrà un tomb sobtat i se'n anirà al calaix.

Avui fos, i demà, festa!

* * *

El reputat tenor italià, Saladi, ha estat xiulat en cantar una òpera. Del disgust s'ha tornat boig.

I pensar que hi ha cada individu, que encara que el xiulin, com Saladi, no sols no para de cantar, sinó que cada dia brama més... Es necessita ésser bon home, i tenir la pell de sabata!

* * *

A la plaça de la Cebada (que vol dir ordi) de Madrid (i no és pas una plaça per a animals) hi ha hagut un formidable avalot a causa de la puja de les subsistències.

Ves per quines miserietes s'amoïna la gent de Madrid! Que es deixi estar de tonteries que no interessin, i que es preocupi de les magnes qüestions, com és ara "los gérmenes morbosos".

* * *

El Casal Català de Madrid celebrà diumenge un ball "de pinyata". Hi hagué, entre altres, un ball de "ninots", i un ball de "guapos".

Ja fan bé, ja, de disfressar-se. I ja els ho regalem: tot el que sigui ninots, i guapos, i xulos.

Que hi ha res pel drapaire?

* * *

Ha dit Benavente, fa pocs dies: "I per què volen més llibertat? Que no n'hi ha prou? que no anem prou bé?"

Té raó: quan hi ha llibertat de dir coses com les que ell diu, i d'anunciar un raig de conferències seves a Barcelona, creiem, com ell, que ja no es pot demanar més.

Que no anem prou bé? Que sí, que sí: pregunteu-ho a la dona de casa!

* * *

Un tal Albert, a Washington, ha estat llençat a l'aigua, estretament lligat de peus i mans. Però ell ha estat destre i no ha mort, no s'ha negat, i ha sortit triomfant de la dura prova.

Així confiem veure altres casos de triomf.

* * *

Què dieu, que la pesseta baixa?—ens feia, aquest altre dia, un obrer vestit de senyor.—A qui ho donareu entenent, això?

Pregunta-ho a la meua butxaca, a veure si hi baixa gaire la pesseta!

* * *

Oh, Madrid, Madrid, que és gran!
 El Carnaval d'enguany ha deixat un benefici de 37,934 pessetes. El de l'any passat en deixà 25,160. Ço que vol dir un augment de 11,883 pessetes a favor de l'actual exercici.
 Oh, Madrid, Madrid, que és gran!

* * *

Diu en Primo de Rivera, en el discurs pronunciat en la festa de l'estudiant:

—“Y si antes hube de educar a los militares, ahora, por las circunstancias especialísimas que todos sabéis, tengo que hacerlo con el pueblo”.

I nosaltres, com a poble, li ho agraïm moltíssim; perquè creiem que ens està fent un gran bé.

* * *

Dels darrers moments del regnat de Turquia.
 —El rei o califa, rebé la nova del seu destonament a les dues de la matinada. El gran eunuc estava inconsolable; però el rei no estava pitima.

* * *

Sembla que a Calatayud els carnisers amenacen de tancar la tenda, si no els deixan apujat el preu de la carn.

A Calatayud, també? quin pisto!

“Si vas a Calatayud
 pregunta per la Ca...lores...”

* * *

Llegiu, si us plau (que no es perdi per les bones maneres), llegiu, si us plau, EL BORINOT de la setmana entrant. Us farà, si no més, potser tanta gràcia com el mateix A B C, que ja és dir molt.

* * *

Les tendes reguladores organitzades per l'Ajuntament han fet gran acopi de patates, aconseguint de fer abaixar el preu d'aquest popular aliment de primera necessitat.

Ens referim a l'Ajuntament de Lisboa.

* * *

Ahir a la nostra ciutat, es va fer la subhasta d'arrendament de corals a l'Escorxador de porcs.

No sabem de cert si hi assistiren regidors. .

Millorant, sempre!

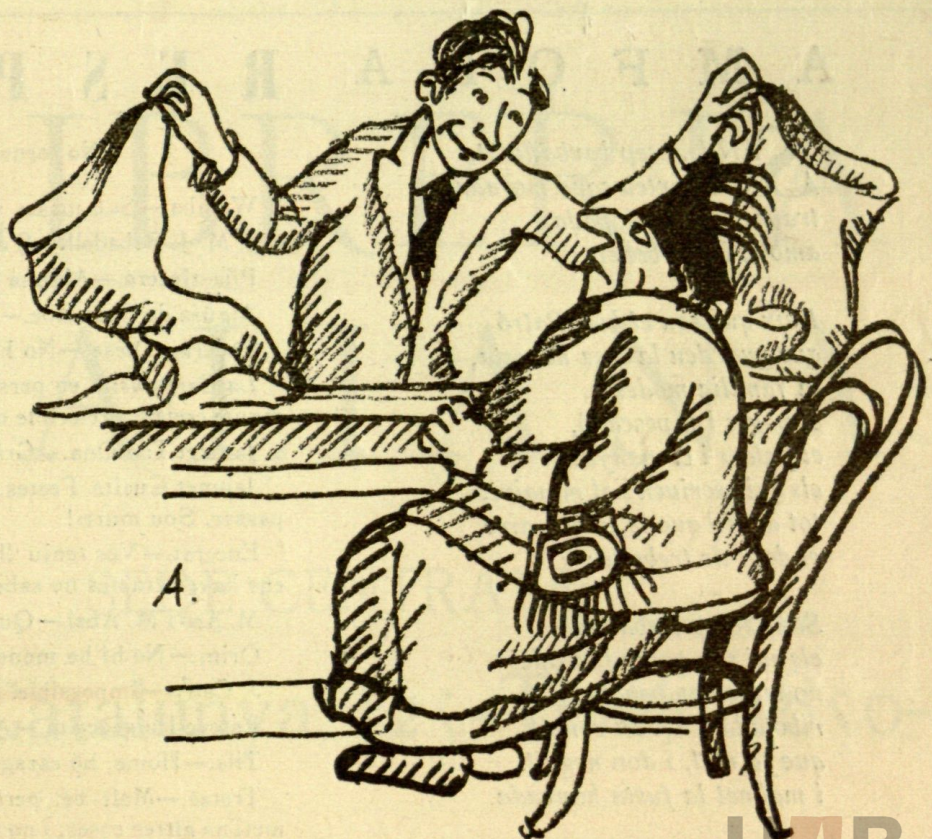
QUE del número 1 fins aquest, que fa el 16, sempre el BORINOT ha anat millorant és una cosa que tothom ho veu, que tothom ho diu, i que tothom en parla.

I... encara no estem pas contents! Els artistes de la casa, que ja s'han fet una casa a la Bonanova, encara rondinen, volen un paper millor, que no sigui gens satinat, per evitar la transparència. Si no... (ens amenacen i tot).

Amb això, més depressa que corrents hem encarregat un paper especial, expresament fabricat per al BORINOT, d'un to més assigronat que el què hem usat fins a la data, per afavorir encara més la bella presentació, que hem procurat de servir tothora.

No podem assegurar si pel número vinent, o per l'altra, ja tindrem aquest paper disponible. De tota manera, serà aviat.

Millorant, sempre!

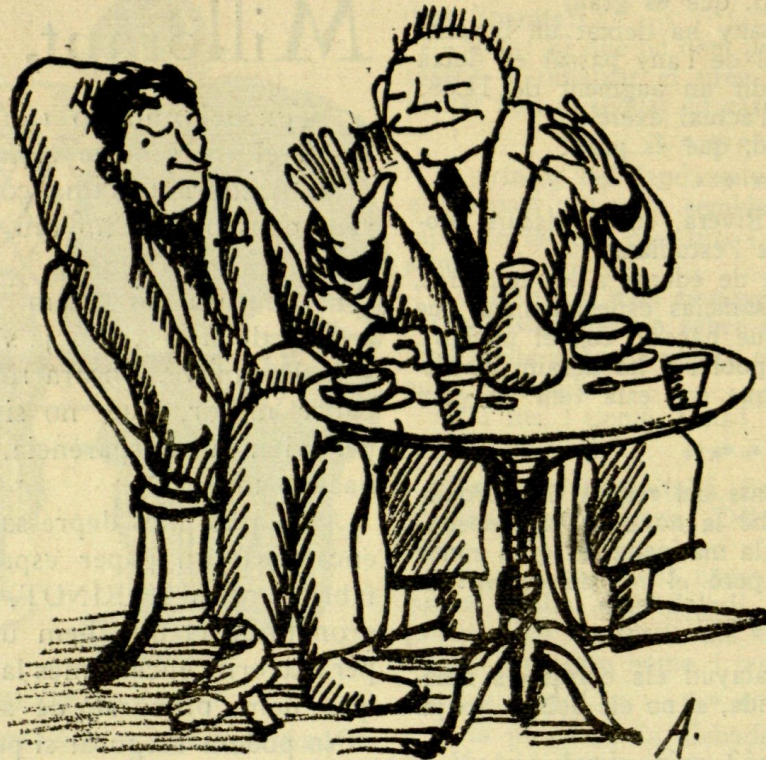

FI DE TEMPORADA

- Miri, veu? Aquesta puc donar-li a nou pessetes; i aquesta, a sis.
- I quina diferència hi ha de la una a l'altra?
- Tres pessetes.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Noi, no ho entenc: tan ric que és i no paga.
—Si ja veuràs: si té 50 duros i en gasta 52...
els altres dos els hem de pagar nosaltres.

A M F O R A R E S P O N E M

SANT Josep barbaflorit,
que porteu capa morada,
traieu fora la llopada
amb el bastó beneït.

*Puix que sou el bon Patró
que gardeu la casa honesta,
la família modesta,
el pagès i el pescadò,
el paleta i el manyà,
els qui escriuen i el minaire,
tot aquell que té en son aire
el delit de treballà;*

*Sant Josep treballadò:
els qui són ganduls d'ofici
no mereixen benefici;
ribotada a aquest corcó!
que fa mal, i don neguit,
i malmet la fusta honrada.*

*Sant Josep barbaflorit,
traieu fora la llopada
amb el bastó beneït.*

(No tornem els originals)

Wamba.—Sou massa vist.

J. M. J. Sabadell.—S'aprofita la idea.

Pija-tinters.—Alguna cosa serveix.

Aigües de Sant Roc.—Massa real.

Encerat: Olesa.—No hi veiem la punta.

La Carmensita en persona.—Bé; allò altre de l'auto-
mania creiem preferible de no tocar-ho per ara.

Jaumet Té i Ona.—Gràcies, macu.

Jaumet Guaita Festes.—Gràcies. No ho han deixat
passar. Sou murri!

Encerat.—Vós teniu lluc, ens sembla; però els què
ens haveu tramès no sabem on va. Vinguen d'altres.

M. Aco i M. Abel.—Que voleu rebre?

Orim.—No hi ha manera de passar-ho; i gràcies, eh?

J. Cany.—Impossible, senyor, les canta massa clares.

Esteve Puigsacalm.—Arribat tard.

Tifa.—Home, ho caragoleu massa fort.

Tretze.—Molt bé; però... no ha pogut passar. Tra-
meti'ns altres coses, i no tan serioses.

Orpheus.— Ens sembla un xic massa de diari "serio".
Dongui'ns alguna altra cosa.

Rodríguez.— Va bene.

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Sortirà els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

El primer volum sortirà el dia 21 d'aquest
mes i és «LAURA O EL SEGELL ROIG»
d'A. de Vigny; traduïda per CARLES RIBA,
amb una portada d'En Segrelles.

Administració:

JOAN GOLS—Consell de Cent, 414

Telèfon 437

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II - Núm. 16
13 març 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—Saps que En Carreres s'ha casat?

--Sí? Me'n alegro!... De tota manera no sé per què tinc d'alegrar-me'n. No m'ha fet mai cap mal!